

Čj. VER-2821/09-34

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 21. května 2014 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: Česká republika – Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., zveřejnil od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 na internetové adrese ... osobní údaje ... a ... v rozsahu informací o jejich vztahu, společné domácnosti a o tom, že těhotenství ... je rizikové, a to bez souhlasu subjektů údajů,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektů údajů,

a dále porušil povinnost stanovenou v § 9 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat citlivé údaje, jen jestliže subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 10.000 Kč
(slovy deset tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu **povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009 bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zahájeno s účastníkem řízení, Českou republikou – Vězeňskou službou České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, IČ: 00212423, doručením příkazu zn. VER-2821/09-6 dne 9. června 2009. Podkladem pro vydání příkazu byla stížnost ... ze dne 14. května 2009. Podáním odporu účastníkem řízení proti uvedenému příkazu byl tento v souladu § 150 odst. 3 správního řádu zrušen a správní orgán pokračoval v řízení.

Správní orgán vydal dne 4. srpna 2009 rozhodnutí zn. VER-2821/09-12, kterým byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 10.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Rozklad proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu svým rozhodnutím zn. VER-2821/09-21 ze dne 22. září 2009 zamítl.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal účastník řízení žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č. j. 9 Ca 367/2009-34 ze dne 30. května 2009 žalobu zamítl.

Ke kasační stížnosti účastníka řízení byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 109/2013-48 ze dne 20. února 2014, a to včetně obou rozhodnutí správního orgánu a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že správním orgánem nebylo v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu ... a ... a jejich soužití postaveno najisto, popř. v rámci řízení podrobena odpovídajícímu dokazování, zda účastník řízení vystupoval jako správce osobních údajů. Ve správním řízení nebylo vyvráceno tvrzení účastníka řízení, že z titulu svého postavení jako zaměstnavatele uvedených osob disponoval pouze údajem o jejich trvalém pobytu (ohledně údajů o trvalém pobytu byl účastník řízení jejich správcem, což nezpochybňoval), nikoliv výše uvedenými údaji.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu porušil správní orgán zákon tím, že se v odůvodnění obou rozhodnutí nezabýval charakterem údajů o vztahu mezi ... a ... a jejich soužití ve společné domácnosti, příp. ohledně této skutečnosti neprovedl dokazování. K tomu uvedl, že bez jakéhokoliv bližšího zkoumání bylo správním orgánem presumováno, že tyto údaje jsou předmětem evidence účastníka řízení jako zaměstnavatele a jako takové podléhají právní úpravě zákona č. 101/2000 Sb. Další pochybení spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že se správní orgán nezabýval i přes argumentaci účastníka řízení zdrojem těchto údajů, tj. zda účastník řízení získal údaje z evidence zaměstnanců, nebo zda se jednalo např. pouze o informace pramenící z obecného povědomí kolektivu na pracovišti. Za nadbytečné označil

Nejvyšší správní soud části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, které se týkaly posouzení naplnění podmínek pro aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tj. ustanovení umožňujícího zpracování osobních údajů bez souhlasu dotčených osob, vzhledem k tomu, že nebylo správním orgánem postaveno najisto, že se v daném případě jednalo o zpracování podle zákona č. 101/2000 Sb.

Nejvyšší správní soud ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části týkající se zveřejnění údaje o rizikovém těhotenství ... konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu, a to v obou stupních, trpí nedostatkem důvodů, resp. řízení trpí absencí odpovídajícího dokazování. K tomu uvedl, že správní orgán měl být důkladnější v odůvodnění, zda údaj o rizikovém těhotenství ... byl předmětem zpracování osobních údajů, popř. podrobit odpovídajícímu dokazování okolnost, zda účastník řízení z titulu vedení personální a mzdové agendy zaměstnanců skutečně disponoval údajem o rizikovém těhotenství, nebo jen údaji o pracovní neschopnosti ... (od 14. října 2008) a o navazující mateřské dovolené (od 15. dubna 2009). Dále uvedl, že správní orgán dostatečně nevyhodnotil skutkové okolnosti případu, a to zejména vyhodnocení toho, zda představovaly okolnost polehčující, nebo přitěžující. Jako dané skutkové okolnosti označil skutečnost, že údaj o rizikovém těhotenství byl účastníkem řízení do tiskové zprávy zařazen v reakci na nařčení prezentované ve vysílání televize Nova týkající se nevhodného chování jejího pracovníka (k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011) k osvětlení toho, že ... byla v dané době z důvodu pracovní neschopnosti dlouhodobě nepřítomná na pracovišti. Dále pak uvedl, že alespoň rámcově měly být vypořádány důvody, pro které účastník řízení považoval za potřebné uvést, z jakého důvodu se ... v pracovní neschopnosti nacházela. Dále podotkl, že správním orgánem měla být věnována větší pozornost skutečnosti, že pokročilé těhotenství ... bylo v televizním pořadu, v němž vystupovala, na první pohled zjevné. Dle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgán nevymezil závažnost správního deliktu ve světle toho, že účastník řízení porušil zákon (především či jen) ve vztahu ke zveřejnění dodatečného údaje, že toto těhotenství bylo kvalifikováno jako rizikové. Dále pak uvedl, že vyhodnocení skutkových okolností případu postrádal i ohledně postihu účastníka řízení za správní delikt v části týkající se zveřejnění údajů o vztahu ... a ... a jejich soužití ve společné domácnosti.

Podle § 78 odst. 5 soudního řádu správního je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku.

Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení v souvislosti s internetovou prezentací tiskového prohlášení ze dne 21. dubna 2009 zveřejnil od 21. dubna 2009 nejméně do 8. června 2009 na internetové adrese ... osobní údaje ... v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním poměru, o vztahu s ..., o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a osobní údaje ... v rozsahu jméno, příjmení, informace o služebním poměru a zařazení, o obsahu její stížnosti, o uložení kázeňského trestu, o vztahu s ..., o rizikovém těhotenství, o pracovní neschopnosti a vyplácení nemocenských dávek, a to bez souhlasu subjektů údajů.

Z vyjádření účastníka řízení (odpor ze dne 16. června 2009 proti předmětnému příkazu) vyplývá, že účastník řízení dle svého názoru informace zveřejnil v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. a zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Účastník řízení uvedl, že informace o jménu, příjmení, služebním

poměru a zařazení oba jmenovaní poskytli sdělovacím prostředkům a byly zveřejněny dne ... v pořadu „Televizní noviny“ televize Nova. Následně stěžovatelé tyto údaje poskytli dalším sdělovacím prostředkům, které je zveřejnily jako např. Mladá Fronta Dnes dne ... a řada dalších. Jedná se tedy o zveřejněné údaje podle § 4 písm. l) zákona č. 101/2000 Sb. Základním obsahem pořadu odvysílaného v televizi Nova dne 19. dubna 2009 bylo obvinění ..., že jeden ze služebních funkcionářů účastníka řízení (tj. Věznice Světlá nad Sázavou) ji sexuálně obtěžoval a k osobě tohoto funkcionáře se negativně vyjádřil i ..., což mělo vyvolat u posluchačů dojem, že u účastníka řízení jde o soustavnou resp. opakující se situaci. Ani jeden však žádnou stížnost účastníkovi řízení nepodal. Z jejich strany vykonstruovaný případ se však stal „mediálně zajímavým“ a na účastníka řízení se okamžitě obrátila celá řada dalších sdělovacích prostředků s žádostí o poskytnutí bližších informací. Jejich tvrzení nepotvrdil žádný z dalších zaměstnanců účastníka řízení. ... a ... přitom žijí společně a mají shodnou adresu trvalého pobytu, což nepochybně dokládá, že nejde o nezávislá a nezaujatá tvrzení. Společnou adresu trvalého pobytu oznámili účastníkovi řízení a jejich soužití je všeobecně známo jak u účastníka řízení (tj. ve věznici), tak v obci ..., kde žijí. Dále uvedl, že o vzájemném soužití sami informovali sdělovací prostředky, z nichž některé informaci zveřejnily např. Havlíčkobrodský deník dne .... Internetová prezentace účastníka řízení se tedy nedotkla ani nemohla dotknout jejich práva na ochranu soukromého a osobního života. Tato forma byla zvolena v situaci, kdy se na účastníkovi řízení dožadovala bližších informací celá řada sdělovacích prostředků.

Ke zveřejnění byl účastník řízení, dle svého názoru, oprávněn také podle zákona č. 101/2000 Sb., neboť podle § 5 odst. 2 písm. e) se jednalo o informaci nezbytnou pro ochranu jeho práv a právem chráněným zájmů. Skutečnost, že ... byla těhotná, bylo skutečností zjevnou, neboť byla ve vysokém stupni těhotenství. Ve službě byla naposledy dne 3. června 2008, a že měla být sexuálně obtěžována, oznámila redaktorovi televize Nova až v souvislosti s pořadem vysílaným dne 19. dubna 2009. Účastník řízení byl oprávněn podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. tuto skutečnost uvést s vysvětlením důvodů, pro které již téměř rok nevykonávala službu. Shodně se toto ustanovení vztahuje i na ..., který v důsledku pracovní neschopnosti nevykonává službu od 21. listopadu 2008. O zjevném těhotenství informovali jmenovaní sdělovací prostředky, navíc v kontextu s údajným ohrožením zdraví ... ze strany služebních funkcionářů účastníka řízení. Některé sdělovací prostředky jejich informaci o pracovní neschopnosti resp. o mateřské dovolené zveřejnily, např. Jihlavský deník dne .... To, že pojištěncům v pracovní neschopnosti jsou vypláceny dávky nemocenského, vyplývá ze zákona o nemocenském pojištění a za jeho zveřejnění nemůže být účastník řízení jakkoliv postihován. Skutečnost, že ... se dopustila protiprávního jednání a byla postavena mimo službu, sdělila jmenovaná sama redaktorovi televize Nova a tato informace byla obsahem pořadu vysílaného .... Bližší vysvětlení bez sdělení druhu a výše kázeňského trestu poskytl účastník řízení v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a zákonem č. 101/2000 Sb. Podle ustálené judikatury (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. července 2006 sp. zn. 32 C 132/2005-25) účastník řízení podle svého názoru v této situaci nikterak nezasáhl do jejich práv na ochranu osobnosti a žádnou z povinností uložených mu zákonem č. 101/2000 Sb. neporušil.

Dne 7. července 2009 obdržel správní orgán od účastníka řízení záznam pořadu „Televizní noviny“ televize Nova ze dne ..., na který odkazoval účastník řízení v podaném odporu. Tento záznam obsahoval osobní údaje stěžovatelů v rozsahu

jméno a příjmení, informace o služebním poměru k účastníkovi řízení, o uložení kázeňského trestu a obvinění z údajného sexuálního obtěžování vůči ... (vedoucímu oddělení vězeňské a justiční stráže). Ostatní údaje obsažené v tiskové zprávě tzn. údaje o vzájemném vztahu, o společné domácnosti stěžovatelů a o rizikovém těhotenství ... v uvedeném pořadí sděleny nebyly.

Správní orgán k předmětu řízení uvádí, že osobním údajem je ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Údaje o fyzické osobě ve shora uvedeném rozsahu (tj. údaje o vzájemném vztahu, o soužití ve společné domácnosti a o rizikovém těhotenství ... uvedené ve vztahu k dotčeným subjektům, údajů, které byly přímo identifikovány účastníkem řízení prostřednictvím údajů obsažených v tiskové zprávě) jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se týkají určeného subjektu údajů, a podléhají tak režimu zákona č. 101/2000 Sb. Údaj o rizikovém těhotenství je pak citlivým údajem podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., který vypovídá o zdravotním stavu subjektu údajů.

Zpracování osobních údajů definuje zákon č. 101/2000 Sb. v § 4 písm. e), přičemž se jedná o jakoukoliv operaci nebo soustavu operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace.

Správní orgán uvádí, že pokud se týká vymezení pojmu zpracování osobních údajů v uvedeném ustanovení jako systematicky prováděné operace (soustavy operací) a negativní výjimky z působnosti zákona č. 101/2000 Sb. obsažené v § 3 odst. 4 téhož zákona, která se vztahuje k nahodilému shromažďování osobních údajů (za podmínky, že tyto údaje nejsou dále zpracovávány), je třeba daná ustanovení vykládat ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“).

Zákon č. 101/2000 Sb. volí z hlediska své působnosti částečně odlišný přístup a kritéria než směrnice 95/46/ES, která vychází z rozlišení mezi zcela či částečně automatizovaným zpracováním (na takové zpracování se směrnice vztahuje vždy) a mezi neautomatizovaným zpracováním (na které se vztahuje pouze, jsou-li osobní údaje zařazeny nebo mají být zařazeny do rejstříku). Podle čl. 2 písm. b) uvedené směrnice je zpracováním jakýkoliv úkon nebo soubor úkonů, které jsou prováděny pomocí automatizovaných postupů či bez pomoci automatizovaných postupů.

Prvek systematickosti se přitom ve směrnici 95/46/ES nevyskytuje a je specifickým českého zákona č. 101/2000 Sb., přičemž zákonodárce se jeho uvedením snažil pravděpodobně vyrovnat se skutečností, že směrnice stanovuje svoji působnost v případě manuálních zpracování pouze na takové osobní údaje, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny. Uváděná systematickosti v § 4

písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a § 3 písm. 4 téhož zákona stanoví negativní působnost zákona vážící se na podmínku nahodilosti shromažďování osobních údajů tak jsou výsledkem snahy zákonodárce o transpozici čl. 3 odst. 1 směrnice, který stanoví, že směrnice se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů a na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny. Význam prvku systematickosti je tedy třeba ve smyslu výše uvedeného chápat pouze u manuálních zpracování (tj. že osobní údaje v případě manuálního zpracování jsou nebo mají být zařazeny do rejstříku).

V případě automatizovaných, resp. částečně automatizovaných zpracování je prvek systematickosti (uspořádanosti) obsažen již v samotné povaze zpracování prostřednictvím automatizovaných postupů. Systematickosti je tedy ze své podstaty přímo vlastností takového zpracování. Setřídění, vyhledávání, kombinování apod. lze automatizovaně provést bez ohledu na to, zda jsou osobní údaje předem součástí nějakého utříděného rejstříku, souboru. To tedy znamená, že v souladu s cíli směrnice a z ní vyplývajícími povinnostmi členských států je v případě automatizovaných, resp. částečně automatizovaných zpracování třeba dospět k závěru, že se bude jednat vždy o systematické operace s osobními údaji, tj. prvek systematickosti není možno dále zkoumat ani posuzovat.

Pouze takovýto eurokonformní výklad zákona č. 101/2000 Sb. totiž zajišťuje, aby Česká republika splnila svou povinnost související s implementací předpisů Evropské unie, tedy zaručila, aby ochrana subjektů údajů a povinnosti správců byly srovnatelné s ostatními členskými státy.

K povaze zpracování osobních údajů prostřednictvím internetu a k aplikaci směrnice 95/46/ES, a tedy i zákona č. 101/2000 Sb., se ve výše uvedeném smyslu vyjádřil také Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ze dne 6. listopadu 2003, C-101/01 (Bodil Lindqvist), když v odpovědi na položené otázky uvedl, že uvádění informací na internetové stránce znamená dle současně používaných technických a počítačových postupů uložení této stránky na server a nezbytné úkony pro zpřístupnění této stránky osobám, které se připojily na internet. Tyto úkony se přinejmenším zčásti provádějí automatizovaně. Dále uvedl, že úkon, který spočívá v tom, že se na internetové stránce odkáže na různé osoby, které jsou identifikovány buď svým jménem, nebo jinými prostředky, například telefonním číslem nebo údajem o pracovních poměrech a zálibách je „zcela nebo částečně automatizovaným zpracováním osobních údajů“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 95/46/ES. Dále pak Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že na výše uvedené zpracování osobních údajů se nevztahuje žádná z výjimek obsažených v čl. 3 odst. 2 směrnice 95/46/ES.

K výše uvedenému správní orgán shrnuje, že Soudní dvůr Evropské unie se jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že za zpracování osobních údajů je třeba považovat uvádění osobních údajů na internetové stránce, přičemž se jedná přinejmenším o zčásti automatizované zpracování osobních údajů ve smyslu směrnice 95/46/ES. Tento výklad je přitom závazný jak pro správní orgán, tak pro správní soudy. Jak bylo uvedeno výše, v případě automatizovaných, resp. částečně automatizovaných zpracování se vždy jedná o systematické operace s osobními údaji, tj. prvek systematickosti není možno dále zkoumat ani posuzovat, a to ani ve vztahu k určení správce osobních údajů. Ke zveřejnění osobních údajů účastníkem řízení došlo prostřednictvím zveřejnění tiskové zprávy na jeho webových stránkách,

jedná se tedy (ve smyslu výše uvedeného názoru Soudního dvora Evropské unie, resp. ve smyslu směrnice 95/46/ES) o formu automatizovaného zpracování.

Ve vztahu k § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. správní orgán taktéž uvádí, že v daném případě se nemohlo jednat o nahodilé zpracování ve smyslu tohoto ustanovení, jelikož nebyla splněna podmínka, že dané údaje nejsou dále zpracovávány (tj. byly přinejmenším zveřejněny).

Správce osobních údajů je ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. V daném případě účastník řízení stanovil účel zpracování získaných osobních údajů (reakce na obvinění zaměstnance účastníka řízení ... z údajného sexuálního obtěžování a šikany, resp. neoprávněné uložení kázeňského trestu ... učiněné v televizním vysílání televize Nova) a stanovil také prostředky tohoto zpracování (zveřejnění tiskové zprávy prostřednictvím webových stránek účastníka řízení) a zpracování sám prováděl, stal se tedy správcem předmětných osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Správce ve vztahu k osobním údajům uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí se tedy účastník řízení stal v okamžiku, kdy je popsán způsobem zveřejnil. To, zda a jakým způsobem a případně za jakým účelem tyto osobní údaje zpracovával již předtím, přitom není předmětem tohoto správního řízení, neboť by se případně jednalo o zpracování odlišné.

Správní orgán považuje v této souvislosti za postavené na jisto tvrzení účastníka řízení o tom, že součástí personálních spisů vedených k ... a ..., jako osobám ve služebním poměru k účastníku řízení, nebyly osobní údaje o jejich vztahu, o sdílení společné domácnosti a o rizikovém těhotenství .... Vzhledem k výše uvedenému správní orgán nepřistoupil k provedení dokazování tak, jak bylo presumováno Nejvyšším správním soudem (tj. správní orgán vychází z toho, že osobní údaje vymezené ve výroku tohoto rozhodnutí nebyly předmětem evidence účastníka řízení jako zaměstnavatele, resp. je nezískal z evidence zaměstnanců, nýbrž je získal jako informace pramenící z obecného povědomí na pracovišti). Správní orgán v této souvislosti dále uvádí, že za protiprávní považuje zveřejnění informace o tom, že těhotenství ... je rizikovým, nikoli informaci o jejím těhotenství jako takovém, neboť to bylo, jak uvádí i Nejvyšší správní soud, zjevné z televizního pořadu odvysílaného televizí Nova před zveřejněním prohlášení účastníka řízení prostřednictvím internetu.

K předmětu řízení lze bez dalšího konstatovat, jak vyplývá z výše uvedeného, že účastník řízení je správcem osobních údajů vzhledem k tomu, že rozhodl o zveřejnění tiskové zprávy na svých webových stránkách, přičemž zveřejnění je jedním ze způsobů zpracování osobních údajů podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Skutečnost, zda účastník řízení vedl či nevedl osobní údaje dotčených subjektů údajů, tj. o jejich vztahu, o soužití ve společné domácnosti a o rizikovém těhotenství ..., v personální evidenci tak je z hlediska posouzení toho, zda je nutno na jednání účastníka řízení aplikovat povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb., nerozhodná. Správní orgán je při posouzení toho, zda je samotné zveřejnění osobních údajů, včetně citlivého, na internetové stránce, aniž by tyto údaje byly předtím obsaženy v jiné evidenci či databázi správce, zpracováním osobních údajů, vázán výše uvedeným rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Lindqvist*, a není bez změny právního názoru samotným Soudním dvorem Evropské unie oprávněn se od tohoto výkladu odchýlit. Z hlediska skutkového se

přítom jedná o velmi podobný případ, neboť i ve věci *Lindqvist* paní Bodil Lindqvist pouze zveřejňovala informace o konkrétních osobách, které získala z obecné povědomosti o těchto osobách (jako členech své farnosti). Dle správního orgánu pak není rozdíl mezi tím, zda členka farnosti získá povědomost o osobních údajích ostatních členů farnosti a ty se rozhodne zveřejňovat, a mezi tím, kdy zaměstnavatel získá povědomost o některých dalších osobních údajích svých zaměstnanců (nad rámec běžného zpracování prováděného v souvislosti s existencí služebního poměru, resp. obecně pracovněprávního vztahu) a rozhodne se je zveřejnit.

Účel zpracování osobních byl sice zjevně účastníkem řízení vymezen ve smyslu reakce na informace k účastníku řízení se vztahující (resp. k postupu jeho zaměstnance vůči dotčeným subjektům), které byly zveřejněny v televizním vysílání, a prokázání jejich nepravdivosti prostřednictvím tiskové zprávy zveřejněné na webových stránkách účastníka řízení, nicméně i v takovémto případě je třeba, aby účastník řízení disponoval relevantním právním titulem ke zveřejnění osobních údajů subjektů údajů. Jinak řečeno, nelze automaticky považovat za zákonné prováděné zpracování osobních údajů jen proto, že má nějaký účel; ostatně existuje nepochybně jen zcela nevýznamné množství zpracování osobních údajů, které jakýkoli účel postrádají, a taková zpracování jsou pak prováděna v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. (podle kterého je správce povinen stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány). Názor vyjádřený v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011, podle kterého je při zveřejnění osobních údajů nutné posuzovat, zda zpracování nebylo bezúčelné, resp. účelné zpracování považovat za zákonné, tedy nemá dle názoru správního orgánu přímou oporu v zákoně č. 101/2000 Sb. a okolnosti zveřejnění mohou být pouze hodnoceny při stanovení výše sankce.

Podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze v případech uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) téhož zákona. Podle § 9 zákona č. 101/2000 Sb. je poté správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze s výslovným souhlasem subjektu údajů [§ 9 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.], nebo bez tohoto souhlasu v případech uvedených v § 9 písm. b) až i) zákona č. 101/2000 Sb. Ze spisového materiálu je zřejmé, že souhlasem subjektů údajů účastník řízení nedisponoval. Účastník řízení proto mohl zveřejnit osobní údaje dotčených subjektů údajů ve výroku stanoveném rozsahu pouze na základě naplnění dikce některého z výše uvedených ustanovení obsahujících zákonné výjimky z povinnosti disponovat souhlasem subjektu údajů se zpracováním jeho osobních údajů.

Pokud jde o informování veřejnosti, jsou povinnými subjekty, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy, veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky a dále subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti, jak to stanoví zákon č. 106/1999 Sb. Podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne povinný subjekt jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu, a jako příklad je uveden zákon č. 101/2000 Sb. Také § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. stanovuje, že bez souhlasu subjektu údajů může správce zpracovávat osobní údaje,

pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Ve vztahu k zákonné výjimce upravené v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. správní orgán uvádí, že s ohledem na charakter zveřejněných údajů (tj. osobní údaje včetně citlivých uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí) ji nelze v tomto případě aplikovat, jelikož tyto údaje nevypovídaly o veřejné, popř. úřední činnosti, funkčním nebo pracovním zařazení dotčených subjektů údajů.

Správní orgán je toho názoru, že účastníku řízení nesvědčí ani právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., který stanoví, že správce osobních údajů může zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Účastníkem řízení namítané zveřejnění osobních údajů o osobních vztazích, o společné domácnosti a o rizikovém těhotenství ... hromadnými sdělovacími prostředky je pro účely objasnění skutku, který je předmětem tohoto správního řízení, právně irelevantní, protože případné zveřejnění těchto osobních údajů následovalo až po datu zveřejnění tiskového prohlášení účastníkem řízení. V pořadu „Televizní noviny“ televize Nova ... údaje o osobních vztazích, společné domácnosti a o rizikovém těhotenství ... zveřejněny nebyly. Osobní údaje uvedené účastníkem řízení v tiskové zprávě v rozsahu údaj o vzájemném vztahu, údaj o soužití ve společné domácnosti a údaj o rizikovém těhotenství nebyly pro tvrzenou obranu účastníka řízení (tj. popření pravdivosti tvrzení učiněných dotčenými subjekty v reportáži televize Nova) nutné a především přiměřené, přičemž bylo tímto způsobem zasaženo do ústavně garantovaného práva na ochranu osobního a soukromého života. Účastník řízení se tedy neomezil v předmětné tiskové zprávě pouze na věcnou argumentaci, která by v kontextu uvedené reportáže byla dostačující (tj. proporcionální) k ochraně jeho práv a právem chráněných zájmů, a tedy nelze na jeho jednání aplikovat § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a to pro rozpor s větou za středníkem. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že konkrétní zveřejněné osobní údaje nebyly pro tvrzenou obranu účastníka řízení nutné, neboť se ve svém důsledku jednalo o určitou formu osobního nátlaku na ... a .... Účastník řízení se nepochybně mohl bránit – uměřeně a věcně – ale nikoli takto osobně. V této souvislosti je nutno poznamenat, že za přiměřené a odpovídající účelu stanovenému účastníkem řízení naopak správní orgán považuje všechny ostatní osobní údaje, které účastník řízení ve svém prohlášení zveřejnil.

Ve vztahu k citlivému údaji o rizikovém těhotenství (tj. jedná se o údaj vypovídající o zdravotním stavu) správní orgán uvádí obdobně k výše uvedené argumentaci, že účastník řízení nedisponoval výslovným souhlasem subjektu údajů, ani jiným právním titulem [tj. ve smyslu zákonné výjimky upravené v § 9 písm. b) až i) zákona č. 101/2000 Sb.] ke zveřejnění daného osobního údaje. Zejména se nejednalo o osobní údaj již zveřejněný subjektem údajů ve smyslu § 9 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž žádná z výjimek obsažených v tomto ustanovení není formulována ve smyslu ochrany práv a právem chráněných zájmů správce za účelem jím vymezeným (tj. k obraně účastníka řízení před veřejností, co se týká jeho postupu vůči ... v rámci jejího služebního poměru).

Správní orgán považuje za nepřipustné, aby kdokoliv mohl bránit svoji „dobrou pověst“ před nařčeními třetích osob tím, že bude zveřejňovat (bez souhlasu) citlivé údaje těchto (či jiných osob) osob, tedy např. údaje o jejich zdravotním stavu. Stejně tak považuje za v obecném slova smyslu neakceptovatelné, aby správce vysvětloval dlouhodobou nepřítomnost zaměstnance na pracovišti tím, že bude veřejně šířit konkrétní údaj vypovídající o jeho zdravotním stavu či konkrétní diagnózu. Současně, jak již bylo uvedeno výše, pro takové zpracování citlivých údajů postrádá zákon č. 101/2000 Sb. v § 9 konkrétní zákonnou oporu, s výjimkou výslovného souhlasu. Výklad, nastíněný Nejvyšším správním soudem v bodě 22 rozsudku č. j. 4 As 109/2013-48 ze dne 20. února 2014, by v takovém případě popíral smysl jak samotné kategorie citlivých údajů, tak by fakticky došlo k negaci práva na ochranu osobních údajů a práva na soukromí. Současně uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu neuvádí, jaký právní titul by tedy měl účastníkovi řízení při zveřejnění citlivého údaje ... svědčit.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti má správní orgán za to, že jednání účastníka řízení svou závažností naplňuje veškeré podmínky, které jsou nezbytné pro uplatnění veřejnoprávního zásahu (tj. vedení správního řízení) odpovědným dozorovým orgánem, tedy Úřadem pro ochranu osobních údajů.

Správní orgán na základě výše uvedeného považuje skutková zjištění za dostatečná a považuje za prokázané, že účastník řízení svým jednáním vymezeným ve výroku tohoto rozhodnutí porušil povinnost uloženou v § 5 odst. 2 a § 9 zákona č. 101/2000 Sb. a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Správní orgán tedy závěrem k argumentaci a námitkám účastníka řízení shrnuje, že skutkem, který je v tomto správním řízení posuzován a za který je postižen, je pouze a jedině samotné zveřejnění osobních údajů, které ve smyslu výše uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Lindqvist* považuje správní orgán za samostatné zpracování, u kterého je nutné posoudit jeho zákonnost a také odpovědnost správce. Informace, za jejichž zveřejnění je účastník řízení postižen, přitom nebyly předtím zveřejněny samotnými subjekty údajů. Charakter těchto informací, které mají důvěrnou povahu a souvisejí přímo s rodinným životem ... a ..., poté dle správního orgánu vylučuje, aby je účastník řízení mohl zveřejnit bez jejich souhlasu, resp. v případě citlivého údaje o rizikovém těhotenství, bez souhlasu ....

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Z hlediska závažnosti správní orgán hodnotí jako polehčující okolnost počet dotčených osob (2 subjekty údajů). Dále správní orgán posuzoval zásah do zákonem chráněných práv a došel k závěru, že se jedná o okolnost přitěžující. V případě zveřejnění osobních údajů, včetně citlivého údaje o rizikovém těhotenství, bez souhlasu subjektu údajů dochází k vážnému zásahu do soukromí dotčených subjektů údajů. Uvedené přitom znamená, že účastník řízení dle názoru správního orgánu nerespektoval právo na soukromí tak, jak vyplývá z čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a které patří mezi základní lidská práva; zásah do ústavního práva je přitom dle správního orgánu třeba považovat vždy za velmi

závažný. Tato okolnost současně vyjadřuje následek protiprávního jednání účastníka řízení ve smyslu § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Z hlediska zásahu do zákonem chráněných práv (tj. závažnosti) je další přitěžující okolností povaha údajů, tj. skutečnost, že neoprávněné zpracování se týkalo informací zasahujících do soukromí dotčených osob v tom nejužším smyslu, jak je obecně tento pojem společností chápán, tedy informací přímo souvisejících s rodinným životem ... a ....

Dobu trvání protiprávního jednání správní orgán posoudil jako přitěžující okolnost. Zveřejnění osobních údajů včetně citlivého údaje po dobu nejméně 1 měsíce bylo vzhledem ke způsobu zveřejnění osobních údajů a jeho účelu, který sám účastník řízení deklaroval, způsobilé zasáhnout výrazným způsobem do soukromého a osobního života dotčených subjektů údajů.

Způsob protiprávního jednání účastníka řízení správní orgán vyhodnotil jako přitěžující okolnost. Účastník řízení se správního deliktu dopustil jednáním, které spočívalo ve zveřejnění osobních údajů prostřednictvím veřejně přístupné sítě Internet, čímž je zpřístupnil v podstatě neomezenému okruhu osob.

Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán jako k polehčující okolnosti k tomu, že ke zveřejnění osobních údajů došlo v důsledku medializace dané kauzy dotčenými subjekty údajů, přičemž účastník řízení se domníval, že poskytnuté informace mohou přispět k vyvrácení obvinění, které bylo proti němu resp. jeho dalším zaměstnancům dotčenými subjekty údajů vzneseno.

Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 21. května 2014

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností